

De la *usque ad beneplacitum* la genocid

Nu intelectualii de rând, nu marii ziariști, nu experții în geostrategie, nu marii intelectuali de azi, nici măcar unii istorici din Academie nu au habar ce a fost în Transilvania

În 1846, în Galiția, stăpânită de feudații poloni, iobagii ruteni se răscoală și 1000 de nobili polonezi sunt măcelăriți și 500 de conace sunt puse la pământ de către *iobagi*. Aceiași situație era și în Transilvania, Maramureș și Câmpia Tisei. De unde și spaima slovacului Ludovít Kosút. De unde și spaima lui Vesselenyi: “*dacă și valahii vor exista ca națiune, prin situația lor, precum și în urma egalității de drepturi vor ridica pretenția ... Se știe însă că valahii sunt în toate comitatele Transilvaniei într-o majoritate covârșitoare. ... Iar dacă Valahii ar avea o asemenea situație în Transilvania, atunci ce s-ar mai putea face cu valahii din Maramureș și din Banat?*” Dar nobilii, de unde veneau ei, din moment ce genetica ne arată că mai puțin de 1% dintre maghiarofoni au gene asiatice? Mai știm din raportul episcopului catolic Dimitrie Napragy de Alba-Iulia către împăratul Rudolf al II-lea, din anul 1602, că ungurii, adică nobilii erau *STRĂINI* în Transilvania, și se comportau ca atare. Nu întru totul, căci după angevinul Ludovic și germanul Sigismund nobilii autohtoni sunt decăzuți din demnitatea de cnez și din proprietăți, dacă nu treceau la catolicism. Prin urmare cnezi [din sanscritul *gnâs*-în română *cnez sau chinez*, în germană *könig*, în latină *genus*] și greavii-grafii, prin maghiarizare devin grofi și-și păstrează calitatea de nobil și feuda. Dar maghiarizarea poporului se produce după reformă și după războaiele religioase, după pacea de la Westfalia din 1648, când iobagul, *viviarum rer*, e obligat să treacă la religia feudalului pe a cărei feudă viețuia *usque ad beneplacitum* ...

La 23 martie 1848 ajunge și la Târgu Mureș ce s-a întâmplat pe 11 martie la Praga și pe 13 martie la Viena, și tinerii canceliști maghiarizați îi somează pe canceliști sași și români să iscălească unirea necondiționată: *Unire sau moarte amenințau ei*. Întâi tinerii avocați sași și apoi românii trebuie să fugă simțindu-și periclate viețile. Câteva zile mai târziu, la Cluj, avocatul Florin Micaș împreună cu alți tineri sunt arestați. Unii sunt executați. Maghiarofonii se înarmează și vânează, la propriu, pe românii recalcitrați la unire. Guvernul feudal, care înțelesese Unirea ca unica soluție de supraviețuire a început și el vânarea tinerilor intelectuali români. Apare legea marțială, apar furcile și spânzurătorile, în fiecare sat, ca să bage mințile în cap iobagilor că nimic nu s-a schimbat și nu se va schimba, dar unirea trebuie acceptată. Aici în Transilvania se va desființa iobăgia dar numai cu despăgubirea feudalului, și nu acuma. După Adunarea Națională din 15-17 mai de la Blaj, care cerea desființarea iobăgiei fără despăgubire și egalitate în drepturi, teroarea se intensifică zi de zi. Teroarea mai atinge o culme cu ocazia întrunirii Dietei feudale din 29/31 mai 1848 de la Cluj. Sașii nu doar că nu sunt ascultați, ci cum au mărturisit dacă s-ar fi opus “*și-ar fi pus în pericol viața*” [G.Neamțu *Revoluția românilor* .. pg. 40, ISBN 973-97325-5-0]. Episcopul Ioan Bran de Lemenyi, șeful delegației românilor aleși la Blaj, ca să transmită, doleanțele poporului Dietei, nu numai că nu este ascultat, dar este luat pe sus, îmbrâncit și scos pe stradă cu un steag pe care era scris *Unire sau moarte!* La fel, ridicat pe sus și scos în stradă, o pățește deputatul sas Konrad Schmidt! Sub această teroare, guvernatorul proclamă că *uniunea este votată* [G.Bariț, vol.2 pg218, Brașov, 1993]. Apoi teroarea se dezlănțuie; la 2 iunie 1848 la Mihalț, unde mii de săteni se opun intrării trupelor de grăniceri secui în sat, aduși de feudații locului, vicecomitele Pogany îi provoacă pe țărani să accepte unirea și cum aceștia răspund că rămân credincioși împăratului, vicecomitele ordonă foc fără somație – 14 morți pe loc alții mor după chinuri groaznice. Administratorul Ferentz Janos înregistra, la Aiud, în 4 iunie, 50 de morți și 70 de răniți! Un măcel! La Sântioana decât să-și elibereze sclavii feudalul i-a ars de vii! Se înființează tribunalele de sânge, care omoară pe loc de cele mai multe ori. Măcelurile se amplifică și se multiplică. La Vața și Bătrâna, în octombrie, un singur măcel a costat viața a mii de români. 230 de sate sunt arse și rase de pe fața pământului. Reghinul la 1 noiembrie 1848 este jefuit, ars și locuitori, câți n-au reușit să fugă, omorâți!

Cu prilejul recensământului din 1850 se constată absența a cca 50 de mii de subiecți față de anul precedent evenimentelor. Având o creștere absolută a populației Transilvaniei de minimum 21.000 pe an, atunci pe doi ani, din 1848/49 ar fi trebuit să avem un avans de minim de 42.000 de oameni. Altfel spus lipsesc 92.000 oameni. Mai aplicat, Ioan Bolovan stabilește lipsa tot la 92.000, din care 55.000 datorată genocidului [I.Bolovan, *Analele Institutului de istorie G.Bariț, nr 35/1996*]. Un număr infim dintre aceste victime sunt dintre “rebeli”. Români din Transilvania, Câmpia Tisei și Maramureș, au fost înrolați cu forța de către rebeli, alții, vienezi, italieni, germani, polonezi, de bună voie au luptat alături de rebeli. Toții acești, la un loc, adună 3,4% din totalul celor 55.000 de victime ale urii și intoleranței. Toți participanții la evenimentele tragice, maghiarofoni, români, străini vorbesc de scopul rebelilor: unirea și exterminarea românilor! De unde atâta intoleranță și ură? Nu știa nimeni atunci nici Barițiu, nici Șaguna, nici alții. La mijlocul secolului trecut, Johann Weidlein, doctor în filologie ungară. face o autopsie a culturii, zise maghiare, în fapt a maghiarizaților, în lucrarea *Imaginea germanului în literatura ungară* [ISBN 973-577-257-4], și arată caracterul acestei culturi.